

ски ордени от гражданската война. Поговорихме за безразлични неща. Напразно се мъчех да разпозная някогашния Педро Хил, младежа обичан от Мануела. Очите му гледаха мътно, а върху наедриялото му и отпуснатото лице играеше самодоволна усмивка. Това бе лице на убиец, разстрелявал от упор пленени републиканци след разгрома в Мадрид.

- Не стана ли дума за Мануела?

- Не - отговори художникът - През цялото време той ми разказваше за успехите на своя предприемчив тъст, който закупил хотел на Сан Фернандо и сега разработвал голяма сладкарница в Барселона... Вероятно искаше да изтъкне, че не се разкайваше за женитбата си с дъщерята на сладкаря... Обикновена, еснафска гордост.

Маестро Кинтана спря изведнъж.

- Киндалита иде - рече той.

В заведението настъпи неочаквано оживление. Патронът, облечен в летен смокинг, почна да се кланя дълбока на една дама при входа. Зад дамата стоеше хотелски пиколо, в червена дреха, натоварен с пакети. По-голямата част от момичетата с воланите изоставиха кавалерите си и се втурнаха да целуват ръцете на своята богата и знаменита колежка, която им носеше подаръци. Радостната възбуда продължи около десет минути, а после се чуваха отделни, сподавени възклици ния, които изразяваха възторга на бедните момичета от хубостта, великолепието и нечуваната елегантност на танцьорката. Най-сетне Киндалита забеляза художника и тръгна към масата ни.

Тя носеше костюм от светло сив плат и много проста прическа с опната коса, която приличаше на лъскав, черен шлем. Тялото ѝ бе тънко и сухо. Имаше чудесни, дълги крака. Приликата на лицето ѝ с древния бюст на Дамата от Елче от близо ми се стори още по-поразителна. У тази жена имаше нещо антично и свърхмодерно. Маестро Кинтана подърза да ме представи, като съобщи за моята далечна народност. Но аз не направих на Киндалита по-голямо впечатление от келнера,